

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **L. Ch.**, nar. ..., bytem P. n. J. č.p. 225, zast. JUDr. Milošem Profousem, advokátem se sídlem Praha 1, V Jámě 1/699, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, čj. OD 81/15-2/67.1/15025/Rg, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, čj. OD 81/15-2/67.1/15025/Rg, a rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice ze dne 8. 12. 2014, čj. MUJI 628/2014/OD, P.č. 358/14/S, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 12.228,- Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Miloše Profouse.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 8. 12. 2014, čj. MUJI 628/2014/OD, P.č. 358/14/S, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč,

zákaz činnost spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šestnácti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v reakci na odvolací námitku týkající se nepřijetí omluvy z jednání nařízeného na den 4. 12. 2014 uvedl, že judikatura krajského soudu, na kterou v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval orgán I. stupně, je pro správní orgány závazná. Z rozsudku citovaného v rozhodnutí orgánu I. stupně dle žalovaného jednoznačně vyplývá oprávněnost nepřijetí omluvy zaslané žalobcem na den 4. 12. 2014 spolu s „rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti“, neboť u ošetřujícího lékaře bylo zcela legitimně, ověřeno, že se žalobce ústního jednání zúčastnit mohl, o čemž jej správní orgán I. stupně vyrozuměl.

Žalovaný konstatoval, že řízení o přestupcích žalobce bylo zahájeno dne 17. 3. 2014. Od té doby byl žalobce celkem čtyřikrát předvolán k ústnímu jednání a vždy se z jednání omluvil. Dle názoru žalovaného ani první dvě omluvy nemusel správní orgán I. stupně akceptovat. Dne 9. 9. 2014 vznesl žalobce i námitku podjatosti všech zaměstnanců u orgánu I. stupně, a to z důvodu, že mezi úředními osobami orgánu I. stupně a místním pracovištěm Policie ČR existují přímé a nepřímé vazby. Dle žalovaného vykazují omluvy i námitka podjatosti zjevně obstrukční charakter vedený snahou dosáhnout prekluzivní lhůty uvedených přestupků. Žalobci tak nebyla upřena jeho práva, ale on sám se svým obstrukčním jednáním těchto práv vzdal.

K odvolací námitce porušení práv žalobce uvedených v ustanovení § 4 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nezjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný uvedl, že v průběhu řízení bylo prokázáno protiprávní jednání žalobce, a to svědeckými výpověďmi zakročujících policistů. Tyto svědky považuje žalovaný za věrohodné, neboť nebylo v průběhu řízení zjištěno, a ani žalobce to nenamítá, že by tito policisté měli zájem žalobci jakkoliv škodit. Jejich výpovědi nejsou ve vzájemném rozporu, shodně popisují sled událostí, jak probíhaly před i v průběhu kontroly žalobce. Těmito výpověďmi bylo vyvráceno i tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil, a přítomnost dalších osob ve vozidle v době jízdy a následné kontroly. Dále žalovaný uvedl, že není nutné, aby kontrola probíhala na veřejné komunikaci, kontrola je provedena na místě, kde je řidič zastížen, případně dostižen. Navíc je dle mapy zřejmé, že místo, kudy žalobce přijel ke svému tehdejšímu bydlišti (Paseky nad Jizerou čp. 294), je komunikací ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

Žalovaný uzavřel, že žalobci nebyla upřena procesní práva a že byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalobce předně namítl, že došlo k zásadnímu porušení jeho práv, neboť mu nebylo v rámci řízení před správním orgánem umožněno se k věci vyjádřit a

navrhnout důkazy, aby byl spolehlivě a objektivně zjištěn skutkový stav. Poukázal na práva účastníka řízení zakotvená v ustanoveních § 4 odst. 4 a § 33 odst. 2 správního řádu a uvedl, že tato práva mu byla zcela upřena už při jednání před orgánem I. stupně. Ten nařídil na den 4. 12. 2014 jednání ve věci a žalobce kvůli zdravotní indispozici podal správnímu orgánu dne 3. 12. 2014 řádnou písemnou omluvu z nařízeného jednání a doložil ji řádným lékařským potvrzením, které prokazovalo jeho pracovní neschopnost bez možnosti vycházek. Tuto řádnou omluvu však orgán I. stupně neuznal a zcela nerelevantně argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočkou v Liberci vydaným pod sp. zn. 63 Ca 5/2008-68 ze dne 1. prosince 2008, který říká, že „... potvrzení o pracovní neschopnosti nemusí být vždy a ve všech případech zdravotním důvodem pro absenci při jednání.“ Dle názoru žalobce tento výrok jasně dokazuje, že potvrzení o pracovní neschopnosti může být důvodem pro absenci při nařízeném jednání.

Žalobce v této souvislosti označil postup pracovníka (úřední osoby) správního orgánu I. stupně, který dne 4. 12. 2014 telefonicky u ošetřujícího lékaře žalobce ověřoval zdravotní stav žalobce, za nerelevantní. Dle názoru žalobce si tato úřední osoba snažila neoprávněným způsobem opatřit velmi důvěrné informace o žalobci, na které nemá žádný zákonný nárok, přičemž ošetřující lékař má povinnost cizím osobám žádné takové údaje nesdělovat. Přesto zmíněný úředník přiměl ošetřujícího lékaře žalobce k porušení této jeho povinnosti.

Dále žalobce namítl, že se správní orgán nevypořádal s jím navrženými důkazy. Uvedl, že již v odvolání namítal, že ke kontrole policejním orgánem nedošlo dne 23. 2. 2014 na silnici č. 3/29056 v obci Paseky nad Jizerou. Tohoto dne jel jako spolujezdec v osobním automobilu Jeep Cherokee společně s dalšími dvěma osobami, a to P. Z., nar. X, bytem X a M. H., nar. X, ke svému tehdejšímu bydlišti v Pasekách nad Jizerou čp. 294. Po vystoupení z vozidla před čp. 294 na soukromém pozemku, který není součástí veřejné komunikace, za žalobcem přijelo auto Policie ČR a policisté jej vyzvali k přeložení dokladů totožnosti. Následně se rozvinula diskuze ohledně oprávněnosti vstupu Policie ČR na soukromý pozemek. Dle žalobce vznikl celý incident omylem policistů, kteří identifikovali osobu žalobce jako řidiče, ačkoliv v době jejich příjezdu již celá osádka vozu byla vystoupena venku a tudíž nemohli přesně určit osobu řidiče. Žalobce zopakoval, že osobní automobil Jeep Cherokee neřídil, tudíž zcela oprávněně odmítl přeložení dokladů a dechovou zkoušku. K prokázání tohoto skutkového stavu žalobce navrhl vyslechnout P. Z. a M. H., učinit dotaz na úřad obce Paseky nad Jizerou, zda pozemek před čp. 294 je součástí systému místních komunikací, a provést důkaz snímkem pozemků okolo čp. 294 v Pasekách nad Jizerou. Dle žalobce žalovaný na tyto uvedené skutečnosti nijak nerefletoval.

Žalobce závěrem shrnul, že mu bylo v rámci správního řízení upřeno jeho základní právo, a to právo vyjádřit se k věci a navrhnout důkazy k prokázání pravdivosti jeho tvrzení, což mělo zcela zásadní dopad na rozhodnutí ve věci, přičemž tento nedostatek nenapravil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení. Dle názoru žalobce tak správní orgány obou stupňů neučinily všechny kroky ke zjištění skutečného a objektivního skutkového stavu a tím byla žalobci opakovaně upřena jeho základní procesní práva, která mu správní řád přiznává.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na svých stanoviscích nadále trvá, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., když oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 8. 12. 2014, čj. MUJI 628/2014/OD, P.č. 358/14/S, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šestnácti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se těchto přestupků měl dopustit tím, že dne 23. 2. 2014, 00:35 hod., v obci Paseky nad Jizerou, po silnici č. III/29056 a místní komunikaci v obci Paseky nad Jizerou, řídil motorové vozidlo tovární zn. Jeep Cherokee, RZ: 3 AM 0167, a při silniční kontrole nepředložil potřebné doklady pro řízení motorového vozidla a na výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem, čímž měl porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Dle první žalobní námitky mělo dojít k zásadnímu porušení práv žalobce, a to zejména tím, že mu nebylo během řízení před správními orgány umožněno se k věci vyjádřit a navrhnout důkazy, přičemž poukazoval zejména na porušení jeho práv přiznaných mu jako účastníku řízení ustanoveními § 4 odst. 4 a § 33 odst. 2 správního řádu (poznámka soudu: žalobce zjevně v této souvislosti v žalobě poukazoval na ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu předchozího, tj. správního řádu č. 71/1967 Sb., které je však v dnešním správním řádu č. 500/2004 Sb. shodně formulované v ustanovení § 36 odst. 3).

Ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu stanoví, že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Dle ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko; pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak. Dle § 36 odst. 3 téhož zákona musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve svém § 74 odst. 1 stanoví, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ze správního spisu vyplynulo, že řízení o přestupcích žalobce bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 3. 3. 2014, čj. MUJI 628/2014/OD, které bylo dne 17. 3. 2014 doručeno žalobci. První jednání bylo nařízeno na den 21. 3. 2014. Podáním ze dne 17. 3. 2014 se žalobce z jednání omluvil z důvodu pracovních povinností. Další termín, na který byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, byl stanoven na den 11. 4. 2014. I z tohoto jednání se žalobce omluvil (přípisem ze dne 4. 4. 2014), jako důvod uvedl neodkladné pracovní jednání v Praze. Další termín ústního jednání byl stanoven alternativně, a to na dny 12., 13., 14. a 15. srpna 2014 vždy v 8.00 hod. (byť je ve výzvě u data chybně uveden rok 2012, z reakce žalobce ze dne 7. 8. 2014 je zřejmé, že nesprávnost v uvedení roku nebyla na překážku srozumitelnosti výzvy) s tím, že žalobce byl vyrozuměn, že se může dostavit k ústnímu jednání v kterýkoliv z uvedených dnů. Rovněž na toto předvolání žalobce reagoval přípisem - žádostí ze dne 7. 8. 2014 o změnu termínu s odůvodněním, že mu pracovní podmínky neumožňují opustit provozovnu bez obstarání provozu jiným zaměstnancem, což zajistil na den 28. 8. 2014, proto na tento den žádal přeložení termínu ústního jednání. Tento termín mu byl správním orgánem I. stupně telefonicky potvrzen. Podáním ze dne 25. 8. 2014 (správnímu orgánu došlým dne 27. 8. 2014 žalobce žádal z důvodu změn okolností v zaměstnání o další změnu termínu ústního jednání a navrhl termín v době od 15. 9. do 30. 9. 2014. Přípisem ze dne 27. 8. 2014 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že jeho omluvu z jednání stanoveného na den 28. 8. 2014 nepřijímá, což současně zdůvodnil. Dne 28. 8. 2014 ústní jednání proběhlo, a to bez přítomnosti žalobce.

Dále prováděl správní orgán I. stupně ve věci dokazování a na den 4. 12. 2014 předvolal dva svědky (zasahující policisty). O tom byl žalobce vyrozuměn v předvolání k ústnímu jednání ze dne 12. 11. 2014, v němž byl poučen o svém právu být přítomen výslechu svědků a klást jim otázky. V tomto předvolání bylo současně uvedeno, že je žalobce předvolán rovněž k ústnímu jednání dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Podáním ze dne 3. 12. 2014 správnímu orgánu došlým e-mailem téhož dne ve 14:51 hod. a poštou dne 4. 12. 2014 se žalobce omluvil z jednání nařízeného na den 4. 12. 2014 z důvodu onemocnění a přiložil fotokopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 2. 12. 2014. Přípisem ze dne 4. 12. 2014 (téhož dne zasláno e-mailem i prostřednictvím pošty), správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že jeho omluvu z jednání nařízeného na den 4. 12. 2014 nepřijal a svůj závěr zdůvodnil.

Následně dne 8. 12. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUJI 628/2014/OD, P.č. 358/14/S, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona.

Z popsaného průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vyplynuly následující pro posouzení procesního postupu ve věci podstatné skutečnosti:

K ústnímu jednání, při kterém měl být se žalobcem přestupek projednán, byl žalobce předvolán v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně, konkrétně na den 21. 3. 2014, 11. 4. 2014, alternativně na dny 12., 13., 14. a 15. srpna 2014 a naposledy na den, který navrhl ve své žádosti sám žalobce, tj. na 28. 8. 2014. Pokaždé se však z jednání omluvil a jako důvod uvedl pracovní

povinnosti. I na poslední termín se žalobce omluvil z důvodu „změn okolností v zaměstnání“, a to podáním ze dne 25. 8. 2014 došlým orgánu I. stupně den před jednáním, tj. dne 27. 8. 2014. Dne 28. 8. 2014 ústní jednání proběhlo bez přítomnosti žalobce, neboť orgán I. stupně tuto omluvu již nepřijal.

Postupu správního orgánu v této počáteční fázi řízení nutno přisvědčit. Žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem čtyřikrát (v jednom případě dokonce navíc alternativně v rozmezí čtyř dnů), pokaždé se omluvil z pracovních důvodů. Přestože své omluvy z nařízených ústních jednání žádnými důkazy nedoložil, správní orgán třikrát omluvu akceptoval, nutno podotknout, že zcela nadstandardně. Jestliže se žalobce i po čtvrté omluvil z ústního jednání z pracovních důvodů a tento svůj důvod opět nikterak nedoložil a neprokázal jeho důležitost, postupoval správní orgán zcela správně, když žalobcovu omluvu již neakceptoval. Správní orgán vzal rovněž správně v úvahu, že šlo v pořadí již o čtvrtou omluvu z nařízeného jednání, současně šlo o omluvu nijak nepodloženou a navíc odeslanou správnímu orgánu dle podacího razítka na poště 26. 8. 2014, tj. dva dny před jednáním, správnímu orgánu došlou dne 27. 8. 2014, tj. den před jednáním, aniž by i tato okolnost (omluva na poslední chvíli) byla nějak zdůvodněna, přestože o tomto termínu, který žalobce sám navrhl, věděl od 7. 8. 2014. Nutno současně zdůraznit, že omluvu, která není jakkoliv podložena, nelze ani označit za náležitou. Z popsaného postoje žalobce tak vyzněla snaha vyhnout se projednání přestupku a způsobit průtahy v řízení se zřejmým cílem dosáhnout případného zániku odpovědnosti za přestupek. Správnímu orgánu tedy nelze ničeho vytknout, jestliže ústní jednání dne 28. 8. 2014 provedl bez účasti žalobce.

Dále prováděl správní orgán I. stupně ve věci dokazování a na den 4. 12. 2014 předvolal k výslechu svědky. O tom žalobce vyrozuměl předvoláním k ústnímu jednání ze dne 12. 11. 2014. Podáním ze dne 3. 12. 2014 se žalobce z účasti na tomto jednání omluvil z důvodu onemocnění a k tomu přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 2. 12. 2014. Správní orgán I. stupně nepřijal tuto omluvu z účasti na jednání s tím, že důležitost důvodu nedostavení se ověřoval u lékaře, který vystavil neschopenku, a od něhož získal informaci, že zdravotní stav žalobce umožňuje účastnit se nařízeného ústního jednání v Jilemnici. Jednání dne 4. 12. 2014, při kterém byli vyslechnuti svědci, pak proběhlo bez přítomnosti žalobce a dne 8. 12. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUJI 628/2014/OD, P.č. 358/14/S, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání projednávaného přestupku.

Žalobní námitku porušení procesních práv formuloval žalobce tak, že spočívalo v porušení jeho práva vyjádřit se k věci a navrhopvat důkazy k prokázání pravdivosti svých tvrzení, přičemž poukazoval na ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu (jak je již shora uvedeno, v současném znění správního řádu jde o ustanovení § 36 odst. 3). Žalobce tak v postupu správního orgánu spatřuje porušení procesních práv proto, že v důsledku, dle jeho názoru omluvené neúčasti při jednání dne 4. 12. 2014, neměl možnost se k věci vyjádřit.

Právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se kladou obviněnému z přestupku za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky je upraveno i v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. S tím je spojena povinnost správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve

věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Použití správního řádu, jakožto obecného předpisu o správním řízení, v řízení o přestupcích vyplývá z ustanovení § 51 zákona o přestupcích.

Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích tedy mají účastníci řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí a správní orgán je podle § 36 odst. 3 správního řádu povinen jim to umožnit. Jedná se o právo obecně vyplývající z Listiny základních práv a svobod, konkrétně z čl. 38 odst. 2, dle kterého má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Zákon nerozvádí, jakým způsobem bude naplněna povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Pasivní role správního orgánu, tj. že účastníkům řízení nebude bráněno v uplatňování tohoto práva, přitom není judikaturou považována za dostačující. Správní orgán je povinen účastníky řízení vyzvat, a to dle okolností vhodnou formou, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili.

V nyní posuzované věci jde tedy o posouzení zachování ústavních práv a zajištění řádného projednání věci. Pokud by se žalobce jednání dne 4. 12. 2014, při kterém bylo dokazování doplněno o výsledky svědků, zúčastnil nebo by se bez náležité omluvy k jednání nedostavil, a při jednání by bylo zároveň konstatováno, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci je ukončeno, pak by bezpochyby správní orgán I. stupně své povinnosti vyplývající mu z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dostál. Žalobce se však z jednání nařízeného na den 4. 12. 2014 omluvil a zaslal správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 2. 12. 2014. Jeho omluvu však správní orgán I. stupně nepřijal s odůvodněním, že důležitost důvodu nedostavení se ověřoval u lékaře, který vystavil neschopenku a který sdělil, že zdravotní stav žalobce umožňuje účastnit se nařízeného ústního jednání. Jde tedy o to posoudit, zda správní orgán tuto omluvu žalobce neuznal důvodně či nikoliv.

Z fotokopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (III. dílu) založeného ve správním spise vyplývá, že bylo vystaveno dne 2. 12. 2014. Nelze z něj vyčíst stanovenou diagnózu a není vyplněna kolonka o povolení vycházek. V úředním záznamu ze dne 4. 12. 2014 je pak zaznamenáno, že ošetřujícím lékařem bylo k telefonickému dotazu správního orgánu sděleno, že diagnóza, pro kterou byl žalobce uznán práce neschopným, umožňuje účastnit se jednání dne 4. 12. 2014 v 8.00 hod. v Jilemnici.

Nutno konstatovat, že vyjádření lékaře o tom, že diagnóza žalobce neznemožňuje jeho účast při ústním jednání u správního orgánu, nelze považovat za dané situace, kdy žalobci nepovolil vycházky, za zcela korektní. Pokud pak správní orgán I. stupně a následně i žalovaný z tohoto vyjádření vycházeli a pouze na základě něj posuzovali, zda byla omluva z ústního jednání náležitá a důvodná, je takový postup chybný. Správní orgány totiž zcela opomenuly důsledky, s nimiž jiné právní předpisy spojují možné nedodržení léčebného režimu práce neschopným občanem (zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Jestliže je někdo v pracovní neschopnosti, pak po něm obecně nelze spravedlivě požadovat, aby se zúčastnil úředního jednání

v případě, že nemá povoleny vycházky. Byť tedy šlo již o pátou omluvu z neúčasti u jednání a z předchozího postoje žalobce bylo lze usuzovat na vyhýbání se projednání přestupku, šlo o jinou situaci, než při předchozích čtyřech omluvách. V tomto případě žalobce doložil doklad o pracovní neschopnosti. Pokud správní orgán I. stupně považoval důvod pro tuto omluvu za nedůležitý (příp. vzhledem k předchozímu přístupu žalobce i za účelový), měl pro tento svůj závěr zajistit dostatečné podklady. Správní orgány jsou bezesporu oprávněny ověřovat si účastníky řízení předkládané doklady včetně základní informace o jejich zdravotním stavu). Zmíněné vyjádření lékaře bez dalšího však v daném případě pro závěr o této nedůležitosti důvodu omluvy postačit nemůže.

Za popsané situace tedy nutno uzavřít, že v projednávané věci došlo postupem správního orgánu k zásahu do ústavně zaručeného práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a tedy k vadě, která mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Za daných okolností, kdy dokazování bylo v mezidobí od jednání nařízeného na den 28. 8. 2014 do vydání rozhodnutí ve věci dne 8. 12. 2014 doplněno o výsledky svědků, bylo povinností správního orgánu dát žalobci, s odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu, možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Jelikož předmětné ustanovení nepojednává toliko o pasivním přístupu správního orgánu, bylo jeho povinností žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vhodným způsobem informovat. Žalovaný pak pochybil tím, že i přes uvedenou vadu řízení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení potvrdil. V projednávané věci se tak jedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Další žalobní námitky, v nichž žalobce brojil proti zjištění skutkového stavu věci, krajský soud neposuzoval, neboť by to bylo za dané situace předčasné. Vzhledem k tomu, že žalobci bude dána možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí, nelze vyloučit, že dojde k dalšímu doplnění řízení a správní orgán by v takovém případě znovu hodnotil shromážděné důkazy.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a vrátil věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ze stejného důvodu zrušil krajský soud i rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo, (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. za žalobu a žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu) po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna o hodnotu této daně povýšena (§ 14 advokátního

tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. května 2016

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně